

2. Az EK 87. cikkével ellentétes-e a hatodik irányelv, különösen pedig a hatodik irányelv 17. cikkének átültetése céljából elfogadott nemzeti rendelkezés arra tekintettel, hogy bár e rendelkezés az adóalanyok magáncélra használt lakóingatlanaihoz kapcsolódó – az 1. kérdésben említett – előnyt minden, adóköteles tevékenységet végző adóalany számára biztosítja, az adómentes tevékenységet végző adóalanyokat azonban ezen előnyből kizárja?
3. A hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdése továbbra is kifejti-e joghatását akkor, ha a nemzeti törvényhozó a hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdésére alapítható, adólevonást kizáró nemzeti jogi rendelkezést (jelen esetben az 1994. évi UStG 12. §-a (2) bekezdésének 1. pontját) kifejezetten azzal a szándékkal módosítja, hogy az adólevonás kizártságát fenntartsa, és a nemzeti UStG-ből szintén az az előzetesen felszámított adó levonása kizártságának fenntartása következne, a nemzeti törvényhozó azonban a közösségi jog (jelen esetben a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjának) értelmezését illető, csak utólag felismert tévedés következtében olyan szabályozást fogadott el, amely – önmagában szemlélve – a közösségi jog alapján (a Seeling-ügyben hozott ítéletben a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjának tulajdonított értelmezés szerint) az előzetesen felszámított adó levonásának lehetőségét biztosítja?
4. A 3. kérdésre adott nemleges válasz esetén:

Korlátozhatja-e az előzetesen felszámított adó levonása kizárásának (jelen esetben az 1994. évi UStG 12. § (2) bekezdése 2. pontja a) alpontjának) a hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdése szerinti „stand-still klauzulán” alapuló joghatását, ha a nemzeti törvényhozó két, egymást átfedő, az adólevonást kizáró nemzeti jogi rendelkezés (jelen esetben az UStG 12. § (2) bekezdése 2. pontjának a) alpontja és az UStG 12. §-a (2) bekezdésének 1. pontja) közül az egyiket módosítja, és végül azért mond le szándékáról, mert jogban való tévedésben volt?

(¹) HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.

A Protodikeio Livadeias (Görögország) által 2007. október 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Panagiotis Koskovolis és Aikaterini Pappa kontra Koinotita Kyriakiou Viotias

(C-467/07. sz. ügy)

(2007/C 315/47)

Az eljárás nyelve: görög

A kérdést előterjesztő bíróság

Protodikeio Livadeias

Az alapeljárás felei

Felperes: Koskovolis Panagiotis és Aikaterini Pappa

Alperes: Koinotita Kyriakiou Boiotias

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175., 1999.7.28., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet 3. kötet 368. o.) szerves részét képező, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. szakaszát és 8. szakaszának 1. és 2. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a közösségi jog nem teszi lehetővé a tagállamok számára, az e keretmegállapodás alkalmazására történő hivatkozással való indokolással, hogy intézkedéseket fogadjanak el, amikor:

- a nemzeti jogrendben már az irányelv hatálybalépését megelőzően léteznek a keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja szerinti egyenértékű jogszabályok, és
- amikor a keretmegállapodás végrehajtásaként elfogadott intézkedésekkel csökken a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalók védelmének általános szintje a nemzeti jogrendben.

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, amennyiben a nemzeti jogrendben már az 1999/70/EK irányelv hatálybalépését megelőzően léteznek a keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja szerinti egyenértékű jogszabályok, mint a szóban forgó 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdése, a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalók védelme általános szintjének megengedett csökkentésének minősül-e a nemzeti jogban, a keretmegállapodás 8. szakaszának 1. és 3. pontja értelmében egy olyan jogszabályi intézkedés elfogadása, a keretmegállapodás alkalmazására történő hivatkozással való indokolással, mint a szóban forgó 164/2004. sz. elnöki rendelet 11. §-a:

- amennyiben, a hivatkozott, a keretmegállapodás végrehajtására irányuló jogszabályi intézkedést az 1999/71/EK irányelv átültetésére előírt határidő lejártá után fogadták el, de időbeli hatályába csak azok a határozott idejű munkaszerződések és –viszonyok tartoznak, amelyek végrehajtása az irányelv hatálybalépésekor folyamatban volt, vagy amelyek az irányelv hatálybalépése előtt, meghatározott időtartamban jártak le, de az irányelv átültetésére előírt határidő lejártá után, míg a korábban hatályos egyenrangú jogszabályok időbeli hatálya nem korlátozott, és alkalmazási körükbe tartozik valamennyi olyan határozott idejű munkaszerződés, amelyet az 1999/70/EK irányelv hatálybalépésének, illetve az átültetésére előírt határidő lejáratának időpontjában kötöttek, illetve végrehajtásuk folyamatban volt, vagy ekkor jártak le;

- b) amennyiben ezen, a keretmegállapodás végrehajtására irányuló jogszabályi intézkedés hatályába csak olyan határozott idejű munkaszerződések és –viszonyok tartoznak, amelyeknek, hogy a hivatkozott intézkedés értelmében egymást követőknek minősüljenek, a következő együttesen teljesítendő feltételeknek kell megfelelniük:
- i) az egyes szerződések között legfeljebb három hónap telt el, és
  - ii) ezen intézkedés hatálybalépésének időpontjában összes időtartamuk érje el a huszonnégy hónapot, függetlenül attól, hányszor újították meg a szerződéseket, illetve hogy ezek alapján történt-e legalább tizennyolc hónapot elérő foglalkoztatás az eredeti szerződést követő összesen huszonnégy hónapos időszakban, amennyiben az eredeti szerződésen kívül a szerződést legalább háromszor újították meg, míg a korábban hatályos egyenrangú jogszabályok nem írják elő e feltételeket, ellenben ezek alkalmazási körébe tartozik valamennyi (egymást követő) határozott idejű munkaszerződés, függetlenül a foglalkoztatási időszak minimális időtartamától és a szerződések megújításának minimális számától;
- c) amennyiben a szóban forgó, a keretmegállapodás végrehajtására irányuló jogszabályi intézkedés a határozott idejű munkaszerződéssel rendelkező munkavállalók védelme és a keretmegállapodás szerinti viaszélések megelőzése céljából, jogkövetkezményként előírja a határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű szerződéssé történő minősítését, beálló hatállyal (ex nunc), míg a korábban hatályos egyenrangú jogszabályok a határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejűvé történő minősítését az eredeti szerződések megkötésének időpontjától írják elő (ex tunc).
- 3) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, amennyiben a nemzeti jogban az 1999/70/EK irányelv hatálybalépésének időpontjában hatályban vannak az ezen irányelv szerkesztését képező, a határozott idejű munkavégzésről szóló keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja szerinti olyan egyenrangú jogszabályok, mint a szóban forgó 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdése, a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalók védelme általános szintje csökkentésének minősül-e, a keretmegállapodás 8. szakasza 1. és 3. pontjai értelmében, a nemzeti jogban a keretmegállapodásra történő hivatkozással való indokolással elfogadott olyan jogszabályi intézkedés, mint az alapügyben szóban forgó, a 164/2004. sz. elnöki rendelet 7. §-a, amennyiben ez a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalóknak a visszaélésekkel szembeni védelme egyetlen eszközeként a munkavállaló azon kötelezettségét írja elő, hogy ez utóbb köteles a munkadíjat és a végkielégítést megfizetni az egymást követő határozott idejű munkaszerződésekkel történő visszaélészerű alkalmazás esetén, figyelemmel arra a tényre, hogy:
- a) a munkadíj és a végkielégítés kifizetésének kötelezettségét a nemzeti jog bármely munkaviszony esetében előírja, és nem kifejezetten a keretmegállapodás szerinti visszaélések ellen irányul, és
  - b) a korábban hatályos egyenrangú jogszabályok alkalmazásának jogkövetkezménye az egymást követő határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű szerződéssé történő elismerése.
- 4) Az előző kérdésekre adott igenlő válasz esetén, a nemzeti bíróság a nemzeti jognak az 1999/70/EK irányelv fényében történő értelmezése során köteles-e mellőzni az ezen irányelvvvel összeegyeztethetetlen, a keretmegállapodásra történő hivatkozással való indokolással elfogadott jogszabályi intézkedésekben szereplő olyan rendelkezéseket, ami azonban a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalók általános védelme szintjének csökkentését okozza a nemzeti jogban, mint a 164/2004. sz. elnöki rendeletben szereplő rendelkezések, amelyek hallgatólagosan és közvetett módon, ugyanakkor egyértelműen kizárják a védelmet az olyan visszaélések esetén, amikor a munkavállaló csak egyetlen és egységes határozott idejű munkaszerződést kötött, amelynek tárgya azonban a valóságban a nem átmeneti, rendkívüli vagy sürgős, hanem „állandó és tartós” szükségletek kielégítésére irányuló szolgáltatásoknak a munkavállaló általi nyújtása, és e rendelkezések helyett az irányelv hatálybalépését megelőzően hatályos egyenrangú nemzeti intézkedésben szereplő rendelkezéseket rendelkezéseket – mint például a 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdésében szereplőket – kell-e alkalmaznia.
- 5) Amennyiben a nemzeti bíróság valamely határozott idejű munkavégzésről szóló ügyben alkalmazhatónak minősítene egy olyan rendelkezést (a jelen esetben a 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdését), amely az 1999/70/EK irányelv szerkesztését képező, a határozott idejű munkavégzésről szóló keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja szerinti egyenrangú jogszabályon minősül, és az e rendelkezés alapján történt azon megállapítás, hogy valamely munkaszerződés megkötése – legyen ez akár csak egyetlen – határozott időre történt, a nyújtott szolgáltatás természetével, fajtájával és jellemzőivel kapcsolatos objektív indokok nélkül annak elismerését jelenti, hogy e szerződés határozatlan idejű szerződés:
- a) összeegyeztethető-e a közösségi joggal a nemzeti jognak a nemzeti bíróság általi olyan értelmezése és alkalmazása, miszerint minden esetben a határozott idejű szerződés megkötése objektív indokának minősül az a tény, hogy megkötésének jogi alapjául idényjellegű, időszakos, átmeneti vagy kiegészítő jellegű szociális szükségletek kielégítésére irányuló határozott idejű munkaszerződéssel történő foglalkoztatásról szóló rendelkezést (a jelen esetben a 3250/2004. sz. törvény rendelkezéseit, FEK A' 124., 2004. július 7.), akkor is, ha a kielégített szükségletek állandóak és tartósak;
  - b) összeegyeztethető-e a közösségi joggal a nemzeti jognak a nemzeti bíróság általi olyan értelmezése és alkalmazása, miszerint egy olyan rendelkezést, amely tiltja a közszektorban a határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű munkaszerződéssé történő átalakítását, úgy kell értelmezni, hogy a közszektorban minden esetben feltétlenül tiltott a határozott idejű munkaszerződés határozatlan idejű munkaszerződéssé történő átalakítása, akkor is, ha e szerződést visszaélészerűen kötötték határozott időre, mivel a kielégített szükségletek állandóak és

tartósak, és a nemzeti bíróságnak nincs lehetősége ilyen esetben arra, hogy megállapítsa a vitatott munkaviszony valódi jellegét és ezt helyesen határozatlan idejű szerződésnek minősítse; vagy pedig ez a tilalom csak azon határozott idejű munkaszerződésekre vonatkozik, amelyeket ténylegesen átmeneti, előre nem látott, sürgős vagy hasonló szükségletek kielégítése céljából kötöttek, és nem azon esetekre is, amikor e szerződéseket valójában állandó és tartós szükségletek kielégítése céljából kötötték.

2007. október 24-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Görög Köztársaság

(C-470/07. sz. ügy)

(2007/C 315/48)

Az eljárás nyelve: görög

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Zavvos és N. Yerrell)

Alperes: Görög Köztársaság

Kereseti kérelmek:

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Görög Köztársaság – mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a transzeurópai közúthálózat alagútjaira vonatkozó biztonsági minimumkövetelményekről szóló, 2004. április 29-i 2004/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek⁽¹⁾, vagy legalábbis a kérdéses rendelkezéseket a Bizottsággal nem közölte – nem teljesítette az említett irányelvből eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság kötelezze a Görög Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelv belső jogrendbe történő átültetésének határideje 2004. április 30-án lejárt.

⁽¹⁾ HL L 167., 2004.4.30., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 8. kötet, 309. o.

2007. október 31-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-480/07. sz. ügy)

(2007/C 315/49)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: K. Simonsson és R. Vidal Puig meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság – mivel nem dolgozott ki, nem fogadott el és nem hajtott végre hulladékgazdálkodási terveket valamennyi kikötője vonatkozásában – nem teljesítette a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok fogadására alkalmas kikötői létesítményekről szóló, 2000. november 27-i 2000/59/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 5. cikkének (1) bekezdéséből és 16. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 2000/59 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének és 16. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy a Spanyol Királyságnak 2002. december 28-a előtt el kellett fogadnia az ahhoz szükséges rendelkezéseket, hogy valamennyi spanyol kikötőben biztosítani lehessen a megfelelő hulladékgazdálkodási terv kidolgozását és végrehajtását.

Az ezen időpontig a spanyol hatóságok által szolgáltatott információkból az következik, hogy már valamennyi állami, közérdekű kikötő vonatkozásában sor került hulladékgazdálkodási tervek kidolgozására és végrehajtására, például a Comunidad Autónoma de Galicia joghatósága alá tartozó kikötők vonatkozásában. Ugyanakkor ezen információkból az is következik, hogy e tervek még nem kerültek kidolgozásra és/vagy elfogadásra a többi tengerparti Comunidad Autónoma, tehát Cataluña, Baleares, Valencia, Murcia, Andalucía, Canarias, Asturias, Cantabria és a País Vasco joghatósága alá tartozó valamennyi kikötő vonatkozásában.

⁽¹⁾ HL L 332., 81. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 5. kötet, 358. o.